



A Szürke Kardigántól a Tisza-szigetekig

2025 november 15. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása
értékelve

Még nincs

Mérték

Régi figura új köntösben...

Kéri László eddigi közéleti szereplése alatt klasszikus balliberális értelmiségiként pozicionálta magát. 1977-ben

létre hozta a Budaörsi úti kollégiumban a későbbi Bibó István Szakkollégium elődjét, amely 1983-ban a Ménesi úton alakult meg hivatalosan. Nevelőtanárként több későbbi politikust tanított, köztük Orbán Viktort, Kövér Lászlót és Áder Jánost is.

Ezt követően politológusként a hazai közélet kritikus analizálójaként tűnt fel, aki alaposabb igényű kutatások, előadások, műsorok és könyvek révén reflektált a politikai átalakulásokra. Az ezredforduló táján a baloldali és liberális körökben megbecsült elemzőként tartották számon – miközben egyre távolodott konzervatív pályatársaitól. 2005-ben – elsőként – Kéri kapta meg a politológus szakma citromdíját, a Szürke Kardigán-díjat, amely a kollégák részéről már akkor is egyfajta ironikus kritikát tükrözött. Érdekes módon húsz évvel később sem változott érdemben a megítélése, különösen a jobboldali szakmai körökben, ahol ma is inkább szimbolikus, mintsem elemzői súllyal bíró aktornak tartják.

Az utóbbi másfél évben Kéri egyre szorosabban kapcsolódik a Tisza Párthoz és közegéhez, így Magyar Péter pártvezérhez és öccse, Magyar Márton médiájához. Szerinte „vadonatúj helyzet” kezdődött a magyar politikában, amiben a Tisza-szigetek – mint feltörekvő helyi mozgalmi térkép – kulcsszerepet játszanak.

Nem csak a stílusa, a hangneme is átalakulóban van: olyan kijelentést is tett, hogy az ellenzék akkor győzhet, ha a kormánypárti szavazókkal „úgy bánnak, mint a pestisesekkel”. Ez a retorika már élesen eltér korábbi megfontoltságától, és többet árul el önmaga, mint az ország politikai feszültségeiről.

A tiszás fordulat nála nem csupán taktikai váltás: míg korábbi szerepvállalása értelmiségi, mérsékeltebb közbeszédhez kötődött, addig mostani megjelenései, megnyilatkozásai sokkal inkább – saját állítása szerint is – mozgalmi logikát követnek. Ahogy egyszer meg is jegyezte: „A Tisza-mozgalom felpiszkált alul, egy olyan típusú közvetlen politikai részvételi igényt, ami már kiveszett.” És bár a mozgalmi lendület izgalmasnak tetszhet, maga is elismeri, hogy bizony 106 egyéni képviselőjelöltet kell állítani, cselekvési terveket kellene bemutatni. Csakhogy jelen stádiumban ezek a fontos elemek és részletek – vagyis a komolyanvehetőség és a kormányzóképeség látszata – égetően hiányoznak. De akárhogy is csúri, csavarja a szót a politológusból lett mozgalmár, a lelkesedésből még nem született közéleti stratégia, a mozgalmából sem látható szervezet, miközben egyre több régi figura tűnik fel új köntösben...

Kéri László pályája újabb precedens arra, hogyan keveredhet az értelmiségi státusz a politikai aktivizmussal. Egykor volt az, aki a politikát kívülről elemezte, most viszont maga is aktív részesévé vált annak a jelenségnek, amelyet harmincas éveiben még kellő távolságból figyelt. Elveszítette hitelességének legfőbb forrását: a kívülálló szakértő imidzsét, aki megalkuvás nélkül a rendszert elemzi, nem pedig annak részévé válik – közben egyenesen belesodródva egy pártmozgalomba.

A végkövetkeztetés egyszerre: Kéri metamorfózisa ékes példája annak, amikor az elemzők és a politikusok világa közötti határ teljesen elmosódik. Az egykoron sikeres politológus nemcsak a régi politikai reflexeket hoz vissza, hanem új szerepében a korábbi szakmai hitelét is elveszti.

Sereg Szabolcs - www.magyarhirlap.hu



Ajánló
